

Když s chlumu Řípu v širou krajinu
praotec Čech nadšeným okem zřel
a ramena svá pozved' žehnaje
té žírné vlasti, zahlaholil zvuk
jak varita nad chludem posvátným,
a v modrém vzduchu kroužil zlatý pták,
a stále zpívaje se pouštěl v dol,
až v temných lesích zmizel pod Řípem.
Čech ale stoupal s vrchu zamyšlen
a hledal v stínu hvozdu zpěváka,
jehožto píseň čarem přemocným
mu srdce jímala ... Pták vznášel se
jak bludná hvězda šerem povlovně,
a píseň jeho mocná, jásavá
se dřímajícím lesem linula,
jak v lůně země temnem odvěkým
se zlato valí řekou širokou.
Čech nemohl se písňě nasytit,
ač bez ustání slzy kanuly
mu z očí při těch zvucích kouzelných,
a bez únavy bloudil celý den
a celou noc za ptákem zázračným.
Na pusté skále, kde ted' Vyšehrad,
tam sedl posléz pták a zazpíval
svou píseň nejkrasší, a teprv ted'
zřel Čech, že zlatá péra zpěváka
se rděla krví, která ze srdce
mu vřelým proudem tekla napořád.

"Ó, kdo tě ranil šípem rouhavým?"
Čech zvolá rozhorlen, a na to pták:

"Já tvého lidu zlatá sláva jsem,
a proto srdce moje krvácí!"
Po těchto slovech zmizel v oblacích,
a zlaté péro krví zbrocené,
to bylo vše, co po něm na zemi
co drahá upomínka zůstalo.